

[Holstein.]

og man kan eventuelt gøre Tillægsskatten progressiv — det kan ordnes paa saa mange Maader. Det, der for mig har været Hovedsagen, er at slaa til Lyd for, at der i vor Forsvarsordning paa dette Omraade bestaar en Uretfærdighed, som bør udlignes ved en Beskatning, og endelig at paavise overfor Venstre, som jo befinder sig i kronisk Finansnød, navnlig naar det gælder Forsvarssagen, at her er en Vej, hvor man uden i Realiteten at paalægge en ny Skat og uden at begaa nogen som helst Uretfærdighed kan finde Midler til Virkeliggørelse af Forsvarsordningens Formaal. Det er et noget stift Stykke, at et Parti, som kalder sig forsvarsvenligt, for to Maaneder siden, efter at den højtærede Forsvarsministers Forslag var fremsat, lænser Statskassen først for 4 Mill. Kr. Cigarskat paa den Cigar, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg kalder den middelgode Cigar, men som vistnok de færreste af Befolkningen har Raad til at ryge; maaske socialdemokratiske Kapitalister har Raad til det, men de færreste har Raad til det

Formanden: Jeg anmoder det ærede Medlem om ikke at komme ind paa en Debat af de Skattelove, der er vedtaget.

Forslagsstilleren (Holstein): Og endelig foretager den en Nedsættelse af Tinglæsnings- og Retsgebyrer paa i alt 6 Mill. Kr.; det giver i alt 10 Mill. Kr. Det havde man Raad til at lænse Statskassen for, men samtidig hævder man fra Venstres Side, at man under ingen Omstændigheder kan gaa til større Udgifter til Forsvaret end 43 Mill. Kr., medens der jo samtidig fra Ventrerregeringens Side er stillet Forslag om ikke saa ringe Forhøjelser paa Finansloven til civile Formaal og Formaal, som efter min Mening er ganske underordnede i Sammenligning med Forsvarsspørgsmaalet. Det er overfor denne Venstres finanspolitiske Betragtning og finanspolitiske Begrundelse af Umuligheden af at gaa til en Forsvarsordning, som i nogen Maade svarer til det, som man fra Ventrerregeringens Side i 1922 hævdede var et Minimum for det danske Forsvar — det er overfor denne Agitation fra Venstres Side, at jeg mener, det er betimeligt fra konservativ Side at paapege, at her er en Vej frem, en Vej, som Venstres betydeligste politiske Ledere selv har peget paa Gang paa Gang, først altsaa i 1901, da J. C. Christensen i den daværende Skattekommission udarbejdede sit Udkast til en Værneskat, og dernæst i det af Flertallet i For-

svarskommissionen i 1908 udtrykkeligt udtalte Ønske om at faa gennemført en Værneskat. Jeg gad vide, hvorledes Partiet Venstre, med disse historiske Kendsgeninger i Erindring, med nogen Rimelighed og med nogen Vægt vil kunne modsætte sig en Værneskat. Man kan modsætte sig, at den føres frem i den Form, jeg har foreslaaet; det kan der diskuteres om; men det principielt rigtige og betimelige i en saadan Beskatning under de nuværende Forhold, baade ud fra et almindeligt Forsvarssynspunkt og ud fra et personligt borgerligt Retfærdighedssynspunkt, kan Venstre ikke bestride uden at slaa sig selv paa Munden.

Forsvarsministeren (Brorsen): Det er jo ikke en ny Opfindelse, det ærede Medlem Hr. Holstein her har gjort, naar han forelægger Forslag om Indførelse af en Værneskat her i Landet og det fremgik jo ogsaa af hans Udtalelser, at han flittigt har gravet ikke mindst i, hvad der foregik i Fortiden, bl. a. indenfor Venstres Rækker. Det ærede Medlem har jo henvist til, at der i sin Tid af Venstres Fører, J. C. Christensen, blev udarbejdet et Udkast, der findes som Bilag til Skattekommissionens Betænkning af 1902, og endvidere til, hvad der blev udtalt i Forsvarskommissionen, da den afgav Betænkning nogle Aar senere. Det er som sagt ikke første Gang, det Spørgsmaal diskuteres; det er diskuteret tidt og diskuteres vel ogsaa endnu. Jeg vil henvise til, at det vistnok flere Gange er blevet udtalt ved Finanslovens første Behandling, om det ikke vilde være rimeligt at indføre en saadan Beskatning her i Landet; men saa vidt mig bekendt er det eneste Forslag, der er blevet behandlet her i Rigsdagen, i alt Fald i dette Aarhundrede, et Forslag, der blev stillet oppe i det høje Landsting af en Del konservative Medlemmer. Det var i 1916, og jeg vil sige, at har der været noget Tidspunkt, hvor man for Alvor skulde have forsøgt at komme ind paa en saadan Beskatning, var det netop i Krigens Aar, da — det maa indrømmes — Værnepligtens Byrder var i alerhøjeste Grad ulige, da vi altsaa saa, at en Del Mennesker gentagende blev indkaldt, medens derimod andre paa Grund af, at de i sin Tid ikke havde faaet den første Uddannelse, stadig kunde blive hjemme. Da var der nogen Grund til alvorligt at overveje, om man ikke kunde finde Kompensation, saaledes at de, der fik Lov til at blive hjemme, paa en eller anden Maade kom til at yde et Vederlag til Samfundet, til Staten. Som sagt, i 1916 blev Spørgsmaalet altsaa diskuteret oppe i Landstinget og der faldt